

Arrest

nr. 334 149 van 10 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. CHETOUI
Kuringersteenweg 283/7
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 19 september 2025 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. CHETOUI en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2025 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familie van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig Belgisch kind L.S.

1.2. Op 20 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2025 werd ingediend door:

Naam: L. (...)

Voorna(a)m(en): O. (...)
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: (...)1994
Geboorteplaats: Durrës
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de achtste keer gezinshereniging aan, ditmaal in functie van zijn Belgische minderjarig kindje L.S. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De vorige aanvragen van betrokkene in functie van de moeder van referentiepersoon werden eerder geweigerd. Uit het administratief dossier kan geenszins afgeleid worden dat de situatie van betrokkene heden in positieve zin dermate zou zijn veranderd. Integendeel, betrokkene werd recent opnieuw veroordeeld op 22.01.2025 (op beroep vonnis 22.07.2024). In casu kan dienstig worden verwezen naar de vorige weigeringsbeslissingen.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

- verdovende middelen: bezit, verkoop, te koop hebben aangeboden, te hebben afgeleverd zonder voorafgaande vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (telkenmale met ingebrip van de verzwarende omstandigheid) op 22.07.2024 door de correctionele rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt tot een gevangenisstraf van 50 maanden en tot een geldboete van 24000 EUR en een verbeurdverklaring. (zie infra)

- verboden wapens, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond door de Correctionele rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt tot een gevangenisstraf van 10 maanden, een geldboete van 100euro x 8 en een bijzonder verbeurdverklaring op 24.11.2021

- verdovende middelen: verkoop (meermaals) en verdovende middelen: bezit, vervoer voor rekening van een persoon zonder vergunning (meermaals), verdovende middelen: invoer/uitvoer zonder vergunning (meermaals) door de Correctionele rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt tot een gevangenisstraf van 20 maanden, met probatieuitstel 3 jaar, een geldboete van 1000 € x 8 met probatieuitstel 3 jaren voor 500 € x 8, bijzondere verbeurdverklaring op 03.01.2022

- andere stoffen die de rijvaardigheid beïnvloeden, het gaat om een vonnis bij verstek. De straf is opnieuw een geldboete 200 € x 8 met uitstel 3 jaar voor 100 x 8, alsook het verlies van het recht tot sturen gedurende 1 maand. Deze veroordeling is van de politierechtbank van Hasselt en dateert van 30.11.2022.

- verdovende middelen /psychotropen: handel een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals); Verdovende middelen /psychotropen: bezit zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) op 10.01.2025 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden en tot een geldboete.

Overeenkomstig de informatie in het dossier, meldde betrokkene zich voor het eerst aan in België op 22.02.2021 om een inschrijving te bekomen. Sinds wanneer hij Schengen binnenreisde en vervolgens naar België kwam is ons onbekend (geen Schengenstempel in het paspoort). Echter gezien februari 2021 de eerste blijk van aanwezigheid is, is het redelijk te stellen dat het ongeveer in die periode moet geweest zijn. Sindsdien, in die korte tijdsspanne, is betrokkene er in geslaagd om meerdere veroordelingen op te lopen. Misdrijven met betrekking tot drugs, geweld tegenover de partner en rijden onder invloed van 'andere stoffen'. Een combinatie van dergelijke gevoeligheden bij de man lijkt de DVZ potentieel heel gevaarlijk: een man met een kort lontje (ook tegenover iemand die hij graag ziet), die behoudens het verkopen van drugs, ook wel eens de handelswaar zelf gebruikt om zich dan op de openbare weg te begeven, ... Heden is betrokkene op 22.07.2024 opnieuw veroordeeld voor handen in verdovende middelen, betrokkene ging in beroep, de veroordeling werd bevestigd door het Hof van Beroep bij arrest dd. 22.01.2025. Uit het vonnis van juli 2024 blijkt dat betrokkene enerzijds zelf en rechtstreeks instond voor de verkoop van cocaïne en dat hij anderzijds binnen de vereniging instond voor het aansturen van andere personen die op hun beurt cocaïne verkochten. Betrokkene verzorgde het logement voor de zogenaamde "drugrunners" en nam hij vervolgens de cocaïneverkoop zelf over wanneer twee van de zogenaamde "drugrunner" op heterdaad waren betrapt en gearresteerd. Kortom, betrokkene stond in voor het aansturen van de "drugrunners", hetzij om de verdovende middelen tot bij de gebruikers ervan te brengen, hetzij om geld en verdovende middelen op te halen. De rechtbank stipte in het vonnis dd. 22.07.2024 aan dat betrokkene zich in staat van bijzondere herhaling bevond, gelet op de eerdere veroordeling van betrokkene op 03.01.2022. De rechtbank vermeldt expliciet in het vonnis: "De derde beklaagde L. (...) werd enkel geleid door hebzucht en drang naar geldgewin, zonder op enigerlei wijze bekommerd te zijn om de gezonden van de personen die de cocaïne

afnamen noch op de impact die het een en ander heeft op de omgeving van deze personen en op de maatschappij in het algemeen. ... De derde beklaagde L. (...) toont zich bijzonder hardleers en dat ondanks de kansen die hij reeds heeft gekregen, waarbij kan worden verwezen naar de probatie die hem destijds werd toegekend. Het verlenen van een probatie-uitstel voor de opgelegde bestraffing zou de derde beklaagde L. (...) naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende bewust maken van de ernst en de maatschappelijke laakbaarheid van de door hem gepleegde feiten, mede rekening houdend met zijn persoonlijkheid en strafrechtelijk verleden." (eigen onderlijning)

Overwegende dat het Europees Hof van Justitie reeds uiteengezet heeft dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Dient uit geheel van de bovenstaande feiten geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde dat het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Zoals reeds gesteld in de voorgaande beslissing die betrokkene betekend kreeg, is dit alles samen heel problematisch gedrag, gedrag dat niet zo makkelijk om te keren is. Dit laatste wordt bevestigd gelet betrokkene dus zeer recent opnieuw veroordeeld is voor feiten in de zelfde levenssfeer. Gedrag dat men stelt tegenover een partner, de manier waarop men reageert bij ruzie of stress in een relatie, al gauw vertoont dit keer op keer een gelijkaardig patroon. Net zoals druggebruik een zeer moeilijke gewoonte is om te overwinnen. Het druggebruik dreigt het controleverlies over de emoties van woede of agressiviteit ook te versterken. Het is redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als echtgenoot het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uit gaat. Bovendien wordt deze beslissing evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. Integendeel betrokkene is zoals hoger vermeld, opnieuw veroordeeld voor gelijkaardige feiten. De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Door zijn handelen heeft betrokkene zich op het terrein begeven van de handel in verdovende middelen. Het verhandelen van cocaïne vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden. Betrokkene heeft klaarblijkelijk gehandeld uit geldgewin en heeft zich niet bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen. Het op de markt brengen van cocaïne vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten (lees: randcriminaliteit). Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen en gezinnen, om nog maar te zwijgen van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik. Het is

duidelijk dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers. Op 03.01.2022 werd betrokkene veroordeeld voor de handel in verdovende middelen. Op 22.07.2024 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld voor de handel in verdovende middelen en bevindt hij zich aldus in een bijzondere staat van wettelijke herhaling, in beroep werd dit bevestigd op 22.01.2025. Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten (hetgeen in voormelde vonnissen en uitdrukkelijk wordt benadrukt) volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene. Zoals reeds opgemerkt meldde hij zich voor het eerst aan in een Belgische gemeente op 22.02.2021, sindsdien deed hij achtereenvolgende verzoeken tot verblijf als echtgenoot van een Belgische. Drie jaar (niet regulier) verblijf in België – waarin daarenboven meerdere detenties plaatsvonden op zo'n korte tijdspanne – staat een weigering van verblijf niet in de weg. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze beslissing niet zou kunnen genomen worden omdat betrokkene reeds zeer lang in België zou verblijven. De achtereenvolgende aanvragen dienden trouwens telkens weer geweigerd te worden omdat niet aan de verblijfsvoorwaarden was voldaan of zelfs niets was voorgelegd om dit aan te tonen. Verder wat betreft betrokkenes leeftijd: mijnheer is 29 jaar, dat is allerminst bijzonder jong en al zeker niet uitzonderlijk oud, waardoor deze beslissing inhumain zou zijn. Betreffende mijnheer zijn gezondheid werd evenmin iets ongunstigs voorgelegd. Gezien zijn leeftijd, is het redelijk er van uit te gaan, behoudens het bewijs van het tegendeel, dat mijnheer in goede gezondheid verkeert zoals van een gemiddelde man van 29 jaar mag worden verwacht.

Wat betreft zijn gezinssituatie dienen we inderdaad vast te stellen dat mijnheer gehuwd is met een Belgische. Mevrouw heeft een kind uit een voorgaande relatie. Betrokkene is tot op heden gehuwd met de Belgische echtgenote, desondanks is het wel redelijk te stellen dat de relatie nogal een hobbelig parcours kent. Mevrouw stelt zich wel eens vragen over de oprechte intenties van mijnheer. Ongeacht of dit terecht is of niet, is het redelijk te stellen dat van een afhankelijkheid van mevrouw tegenover mijnheer, om haar verblijf in België te kunnen verder zetten, geen sprake is. Mevrouw heeft dan wel moeite om een stabiele tewerkstelling te vinden en/of stabiele bestaansmiddelen te verwerven, ze verblijft wel degelijk al meer dan 20 jaar in België en is sinds 2007 genaturaliseerd tot Belgische. Zij is kennelijk wel eens arbeidsongeschikt waardoor ze ziekteuitkering ontvangt, echter nergens uit het dossier blijkt dat ze door de ziekte een buitengewone afhankelijkheid, als volwassen vrouw, zou vertonen tegenover haar echtgenoot. Wel integendeel, mijnheer is sinds zijn huwelijk met mevrouw en zijn verblijf in België alle meerdere periodes in detentie geweest. Mevrouw is het dus eerder gewoon van voor zichzelf (en haar gezin) te zorgen, zo goed en zo kwaad als het lukt op financieel vlak. Een weigeringsbeslissing heeft uiteraard wel een impact op het gezinsleven van mijnheer en mevrouw. Mijnheer en mevrouw zullen, omwille van deze beslissing, moeten beslissen hoe en of ze hun huwelijk/gezinsleven verder wensen te zetten en invulling wensen te geven. Ze kunnen daarbij kiezen voor een lange afstandsrelatie waarbij mijnheer een andere verblijfplaats kiest en mevrouw met haar kind uit haar vorige relatie het verblijf in België verder zet, dit tot op het moment dat mijnheer kan aantonen geen gevaar meer de vormen voor de openbare orde. Mijnheer en mevrouw zouden er uiteraard ook kunnen voor kiezen hun gezinsleven elders verder te zetten, zodat ze geen lange afstandsrelatie moeten hebben. Ook dit zal natuurlijk een impact hebben op hun gezinsleven. Er zal bijvoorbeeld een haalbare regeling voor haar kind, met de ex-man van mevrouw, moeten worden uitgewerkt. Evident is dit allerminst, echter gezien het gevaar dat mijnheer uitmaakt voor de openbare orde in België, achten we de impact op het gezinsleven veroorloofd. Inmiddels hebben betrokkene en zijn echtgenote ook een gezamenlijk kindje, in casu referentiepersoon, geboren in maart 2025. Er kan verondersteld worden dat mevrouw voldoende zelfredzaamheid en emotionele draagkracht heeft om voor voor zichzelf, haar oudste kindje en nu ook referentiepersoon in te staan gelet zij voor samen gezinsuitbreiding hebben gekozen en een kindje hebben gekregen terwijl betrokkene in illegaal verblijf is, meermaals feiten van openbare orde heeft gepleegd en in strafuitvoering is, waardoor zij beiden dus wisten dat mevrouw alleen voor de dagdagelijkse zorgen voor het kind zou moeten instaan. Het is dus redelijk te stellen dat zij beiden wisten dat mevrouw de stabiele factor in het gezin dient uit te maken en zij dit ook mogelijk achten om alleen voor de dagdagelijkse zorgen voor de kinderen in te staan gelet op voorliggende situatie. Hoe dan ook zijn in het dossier zoalas reeds aangehaald geen elementen terug te vinden waaruit blijkt dat de echtgenote bijzondere zorg zou behoeven door betrokkene, omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Ook ten aanzien van de kinderen kan geen afhankelijkheid blijken gelet betrokkene in detentie is. Betrokkene kreeg sinds 12.04.2025 nu en dan penitentiare verlopen, tot op heden kon hij reeds vier keer op PV gaan bij zijn gezin, het laatste penitentiare verlof dateert van 3 en 4 mei 2025. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene de daadwerkelijke zorg draagt voor zijn kind en het kind afhankelijk is van hem. Het kind is ook aan de afwezigheid van betrokkeen gewend. Betrokkenes echtgenote is als spil van het gezin duidelijk een zelfstandige vrouw die klaarblijkelijk in haar eigen levensonderhoud alsook dat van haar kinderen kan voorzien. Tot slot kan de moeder verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (Kind&Gezin, kinderopvang,

opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Gelet op de lange periodes van afwezigheid van betrokkene (met weliswaar bezoeken van betrokken aan zijn gezin) en het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Er wordt niet betwist dat het kind door de contactmomenten met meneer mogelijks reeds enige band zal hebben met de vader, echter door de jonge leeftijd en de moeder die dag in dag uit voor het kind instaat, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Bovendien, het is niet omdat een kind één van de ouders moet missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling. Ook van op afstand kan betrokkene het vaderschap opnemen vanuit het buitenland, door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken van moeder en kind aan hem kan hij nauw betrokken blijven bij referentiepersoon. Het kind kan zelf gelet op de leeftijd inderdaad nog geen contact nemen met de vader, dat spreekt voor zich, maar het is ondenkbaar dat betrokkenen de opties nog niet zouden hebben doorgesproken. Uit niets blijkt vooreerst dat als zij hun gezinsleven gezamenlijk zouden willen beleven in fysieke nabijheid, dat zij dit enkel in België zou kunnen. Het is nu eenmaal eigen aan gezinnen met meerdere nationaliteiten dat één van hen desgevallend in een ander land zal dienen te gaan wonen, een nieuwe taal zal moeten aanleren, etc. Verder kan de moeder betrokkene via moderne communicatiemiddelen betrokkene op de hoogte houden van het reilen en zeilen en de ontwikkeling van de baby nauwgezet mee volgen om zo mee bij te dragen aan de opvoeding. Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Het is aan de ouders van de kinderen om in het belang van hen te beslissen hoe zij de contacten verder/opnieuw wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten.

Economisch kan deze beslissing nog niet zo veel impact hebben. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene reeds is tewerkgesteld. Heden zit hij in elk geval in detentie (zie vonnis dd. 22.07.2024 en arrest dd. 22.01.2025), en dit reeds sinds november 2023. Betrokkene is dus op het moment van de beslissing al enige tijd hoe dan ook niet economisch actief. Voor zover hij toch enige vaardigheid of misschien wel een extra taal zou hebben geleerd tijdens zijn verblijf in België is het redelijk te stellen dat hij deze beroepsbekwaamheid en/of bijkomende talenkennis, ook kan benutten in het buitenland om werk te vinden.

Wat betreft mijnheer zijn culturele en sociale integratie in het land, kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij daar blijk van geeft. Mijnheer is hier 3 à 4 jaar, hij heeft moeite om zich te houden aan de strafrechtelijke bepalingen in België, alsook aan de verkeersregels. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit van een integratie getuigt die het nemen van huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Het voorgelegde arbeidscontract dd. 1.10.2023 doet daar geen afbreuk aan, noch kan het inburgeringsattest dd. 14.12.2022 of het schrijven dd. 02.10.2023 met betrekking tot zijn werkstraf die inmiddels zou zijn uitgevoerd anders doen besluiten. Er dient opnieuw op gewezen te worden dat betrokkene sinds begin november opnieuw aangehouden is

Ten slotte wat betreft zijn banden met zijn land van herkomst is ons evenmin iets ongunstig bekend. Mijnheer is 30 jaar waarvan hij slechts de laatste jaren heeft doorgebracht in België. Het is redelijk aan te nemen dat hij nog veel banden heeft met zijn land van herkomst. Op slechts 4 jaar tijd kan je niet geheel vervreemden van je roots, je taal, de tradities en gewoontes van je thuisland. Betrokkene is uiteraard ook nog houder van zijn nationaliteit. Het is redelijk te stellen dat hij zich nog voldoende verbonden voelt met zijn land van origine, er nog familie en vrienden heeft. In elk geval kunnen de banden met België geenszins opwegen gelet op de verschillende gepleegde feiten op zo'n kort tijdsbestek en de lange periodes van detentie in België.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen

synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het motiverings-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“A. Schending van artikel 40ter Vw.

1. Verzoeker diende op 18 april 2025, in de hoedanigheid van vader (bloedverwant in opgaande lijn) van zijn minderjarig Belgisch kind zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

“2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Dat verzoeker echter dd. 18 juni 2025 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

B. Schending van artikel 74/13 Vw.

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker strafrechtelijke inbreuken heeft gepleegd, waarvoor verzoeker eveneens werd veroordeeld tot een gevangenisstraf.

Art. 74/13 Vw. geldt als volgt: (...)

In casu is het belangrijk om te melden dat er in deze zaak niet alleen mag en kan gekeken worden naar L.S. (...) maar ook naar het pluskind van verzoeker. Ze vormen samen een gezin.

Het hoger belang van het kind moet hoog in het vaandel gedragen worden door verwerende partij. We kunnen uiteindelijk concluderen op basis van de weigeringsbeslissing als de aangehaalde redenen dat hier totaal niet naar werd omgekeken.

Om te beginnen moeten we kijken naar de duurtijd waarin dergelijke beslissing is genomen. De beslissing werd genomen op 1 maand tijd. Wetende dat dergelijke aanvraag eerst wordt bekeken door de Stad Hasselt en dan pas wordt overgemaakt aan verwerende partij. Uit het feit dat deze beslissing zeer snel werd genomen kan men afleiden dat men zeer snel over deze zaak is gegaan en de vraag gaat rijzen of ze alles wel hebben bestudeerd.

Daarnaast zijn er enkele bewoordingen die worden aangehaald in de beslissing van verwerende partij waaruit blijkt dat er geen enkele voeling is met de huidige maatschappij laat staan met de noden van het kind die 3 maanden oud is en het pluskind.

‘Ongeacht of dit terecht is of niet, is het redelijk te stellen dat van een afhankelijkheid van mevrouw tegenover mijnheer, om haar verblijf in België verder te zetten, geen sprake is.’

‘Mijnheer en mevrouw zullen, omwille van deze beslissing, moeten beslissen hoe en of ze hun huwelijk/gezinsleven verder wensen te zetten en invulling wensen te geven. Ze kunnen daarbij kiezen voor een lange afstandsrelatie waarbij mijnheer een andere verblijfplaats kiest en mevrouw met haar kind uit haar vorige relatie het verblijf in België verder zet.’

‘Mijnheer en mevrouw zouden er uiteraard ook kunnen voor kiezen hun gezinsleven elders verder te zetten, zodat ze geen lange afstandsrelatie moeten hebben. Ook dit zal natuurlijk een impact hebben op hun gezinsleven. Er zal bijvoorbeeld een haalbare regeling voor haar kind, met de ex-man van mevrouw, moeten worden uitgewerkt.’

‘Inmiddels hebben betrokkene en zijn echtgenote ook een gezamenlijk kindje, in casu referentiepersoon, geboren in maart 2025. Er kan verondersteld worden dat mevrouw voldoende zelfredzaamheid en emotionele draagkracht heeft om voor zichzelf, haar oudste kindje en nu ook referentiepersoon in te staan’

‘Het kind is ook aan de afwezigheid van betrokkene gewend.’

‘Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrag zouden komen door de afwezigheid van betrokkene.

‘Verder kan de moeder betrokkene via moderne communicatiemiddelen betrokkene op de hoogte houden van het reilen en zeilen en de ontwikkeling van de baby nauwgezet mee volgen om zo mee bij te dragen aan de opvoeding.’ Dit zijn allemaal citaten die letterlijk uit de weigeringsbeslissing komen. Het is bijna hallucinant hoe dergelijke dingen worden geformuleerd alsof deze zaken de normaalste gang van zaken is. Sommige dingen zijn zelfs verzinnsels waar niks van klopt. Dit zal ik staven door het volgende voorbeeld.

‘Het kind is ook aan de afwezigheid van betrokkene gewend.’

De echtgenote van verzoeker gebruikt haar toegestane drie bezoeken per week om haar echtgenoot te bezoeken samen met haar kind. Daarnaast gebruiken ze 4 keer per maand de extra kinderbezoeken op zaterdag. Waardoor verzoeker een intens contact heeft met zijn kind. Er worden dus meningen geuit zonder basis van informatie. Het kind is dus weldegelijk aan zijn vader gewend.

Verwerende partij stelt zich ten opzichte van het pluskind op als een soort indringer die kan bepalen hoe de regeling moet worden getroffen door de echtgenote van verzoeker en de vader van het kind uit de vorige relatie.

C. Schending van artikel 8 EVRM

In casu dient te worden vastgesteld dat de gezinsleden waaronder het minderjarig kind van de verzoekende partij allen de Belgische nationaliteit hebben. Bijgevolg dient er getoetst te worden aan artikel 8 van het EVRM. De kernvraag dient te worden beantwoord, namelijk of de staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zgn. Boultif/Üner-criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de verzoeker riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen de verzoeker zou worden verwijderd.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan dient er ook een bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, namelijk hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.

Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, het belang van het kind een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

D. Schending van artikel 3 & 9 van het Kinderrechtenverdrag

Artikel 3: (...)

Artikel 9: (...)

Uit bovenvermelde feiten is het duidelijk dat verwerende partij deze schendingen heeft begaan bij het nemen van haar beslissing.

E. Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld." (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

F. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het betreft hier de aangehaalde feiten en de gevolgen hiervan.

Verzoeker is inderdaad veroordeeld geweest voor drugsfeiten. Maar in de beslissing die wordt genomen wordt er gesproken over dat hij ervoor zorgt dat de afnemers hopeloos en onomkeerbaar verslaafd geraken en dat heel hun leven in een neerwaartse spiraal komt.

Dit is natuurlijk helemaal van de pot gerukt, er kan hem niet gelinkt worden aan randcriminaliteit en het leiden van mensen hun leven tot een neerwaartse spiraal.

Uit het vonnis bleek dat het over Cocaïne ging, dit is een drugs die vaak wordt afgenomen door mensen die uit de 'betere' kringen van de maatschappij komen dit wegens de prijs van de drugs.

Het zijn niet de mensen die voor randcriminaliteit zorgen, verzoeker heeft nooit gehandeld in Heroïne of andere verslavende drugs die wordt geconsumeerd door mensen uit de 'lagere' kringen van de maatschappij. Waarmee verzoeker de feiten natuurlijk niet wil minimaliseren maar dit gebruiken in de beslissing is natuurlijk niet correct en niet redelijk.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

G. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen."

3.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij geenszins heeft omgekeken naar het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat voormeld wetsartikel de verwerende partij een aantal verplichtingen oplegt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij in voorliggende zaak niet nuttig kan verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hieromtrent niet werd gemotiveerd, noch dienstig de schending van deze bepaling aanvoeren.

3.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet schendt. Zij beperkt zich tot het wijzen op het feit dat zij een aanvraag heeft ingediend in toepassing van dit artikel, tot het weergeven van de toepasselijke bepalingen van voormeld artikel en het erop wijzen dat haar het verblijf werd geweigerd door middel van de bestreden beslissing. Uit haar betoog blijkt aldus niet waarom zij meent dat door het nemen van de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in vraag gesteld of geschonden wordt door erop te wijzen dat zij, om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij, die erop is gericht om haar toe te laten haar Belgisch minderjarig kind te vervoegen, niet inwilligt. Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet namelijk duidelijk dat de verwerende partij de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

3.4. De Raad stelt daarnaast vast, in zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij toont een schending van de formele motiveringsplicht niet aan.

3.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het

bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 43 en 45 van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad stelt vast dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zoals onder andere gewijzigd door artikel 33 van de wet van 24 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*B.S.*, 10 mei 2007), de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 april 2007 blijkt dat de Raad van State er in zijn advies had op aangedrongen om artikel 27.2 van de richtlijn 2004/38/EG integraal over te nemen. (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, 2006-2007, nr. 2845/1, p. 60-63), waardoor de maatregelen die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid worden genomen *“uitsluitend gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene”* en dat dit gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) vormen”*. Het moet hierbij gaan om een werkelijke bedreiging die niet louter op vermoedens is gestoeld (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313, 2 juli 2009, 12). Daarnaast mag de maatregel niet uitsluitend worden gebaseerd op motieven die door een andere lidstaat zijn aangevoerd ter rechtvaardiging van een beslissing tot verwijdering (cf. HvJ 10 juli 2008, Ministerul Administrației și Internelor t. Jipa, nr. C-33/07, §25).

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend

gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Deze evenredigheidsstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

3.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij oordeelt dat het verblijfsrecht aan de verzoekende partij op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde gelet op haar persoonlijk gedrag, waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat.

3.8. De verzoekende partij betoogt dat zij inderdaad veroordeeld is geweest voor drugsfeiten, maar dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij ervoor zorgt dat de afnemers hopeloos en onomkeerbaar verslaafd geraken en dat heel hun leven in een neerwaartse spiraal komt, dat het natuurlijk helemaal van de pot gerukt is, dat zij niet kan gelinkt worden aan randcriminaliteit en het leiden van mensen hun leven tot een neerwaartse spiraal, dat uit het vonnis bleek dat het over cocaïne ging, dat dit een drugs is die vaak wordt afgenomen door mensen die uit de betere kringen van de maatschappij komen wegens de prijs van de drugs, dat het niet de mensen zijn die voor randcriminaliteit zorgen, dat zij nooit gehandeld heeft in heroïne of andere verslavende drugs die wordt geconsumeerd door mensen uit lagere kringen van de maatschappij. Zij wil de feiten niet minimaliseren maar meent dat dit gebruiken in de beslissing niet correct en niet redelijk is.

De verzoekende partij uit kritiek op volgende motieven:

“De feiten waarvoor betrokkene is veroordeeld zijn dan ook ernstig te noemen.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, zoals diefstallen en geweldplegingen. De hele maatschappij wordt hierdoor benadeeld. Door zijn handelen heeft betrokkene zich op het terrein begeven van de handel in verdovende middelen. Het verhandelen van cocaïne vormt een ernstige inbreuk op de rechtsorde en dient krachtig bestreden te worden. Betrokkene heeft klaarblijkelijk gehandeld uit geldgewin en heeft zich niet bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen. Het op de markt brengen van cocaïne vormt een ernstige bedreiging voor de volksgezondheid en bevordert de toename van vermogensdelicten (lees: randcriminaliteit). Betrokkene liet zijn persoonlijke verrijking aan de hand van de drugshandel primeren op de schade die deze handel aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen en gezinnen, om nog maar te zwijgen van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik. Het is duidelijk dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers. Op 03.01.2022 werd betrokkene veroordeeld voor de handel in verdovende middelen. Op 22.07.2024 wordt betrokkene opnieuw veroordeeld voor de handel in verdovende middelen en bevindt hij zich aldus in een bijzondere staat van wettelijke herhaling, in beroep werd dit bevestigd op 22.01.2025. Door betrokkene wordt geenszins een vorm van schuldbesef getoond, noch trekt hij lering uit zijn vorige veroordelingen en is dus hardleers. Een eerdere veroordeling heeft betrokkene er dus niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten (hetgeen in voormelde vonnissen en uitdrukkelijk wordt benadrukt) volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben vastgesteld.”

De verzoekende partij ontkent niet dat zij meermaals veroordeeld is geweest voor drugsfeiten, noch dat zij deze feiten heeft gepleegd, noch dat deze feiten ernstig zijn.

Zij meent echter dat zij niet kan gelinkt worden aan randcriminaliteit en het leiden van mensen hun leven tot een neerwaartse spiraal, doch beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat niet zozeer gewezen wordt op effectieve (en in haar hoofd bewezen) gevolgen van de specifiek door haar gepleegde feiten op haar afnemers doch wel op de gevolgen voor afnemers in het algemeen en de maatschappelijke impact van het verkopen van verdovende middelen – waarbij wordt

gemotiveerd dat het verkopen van verdovende middelen overlast betekent voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, dat de hele maatschappij hierdoor wordt benadeeld, dat het op de markt brengen van cocaïne een ernstige bedreiging vormt voor de volksgezondheid en randcriminaliteit (vermogensdelicten) bevordert alsook dat de drugshandel schade aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen, dat het gebruik van illegale drugs een groot probleem vormt voor individuele personen en gezinnen en voor de gezondheid en de maatschappij – waarna de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij door haar handelen zich op het terrein begeven heeft van de handel in verdovende middelen waarbij zij zich niet heeft bekommerd om de maatschappelijke gevolgen van haar handelen en dat gelet op de door de verzoekende partij, bij herhaling, gepleegde feiten het duidelijk is dat zij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers.

Wat het gebruik van verdovende middelen betreft, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie al meerdere malen heeft gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn.

De Raad wijst erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk heeft benadrukt en stelt dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief zijn betrokken bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM, Dalia t. Frankrijk, 19 februari 1998; EHRM, Baghli t. Frankrijk, 30 november 1999; EHRM, Amrollahi t. Denemarken, 11 juli 2002; EHRM, Benhebba t. Frankrijk, 10 juli 2003; EHRM, Arvelo Aponte t. Nederland, 3 november 2011).

De verzoekende partij toont met haar betoog – overigens een loutere bewering – dat zij niet kan gelinkt worden aan randcriminaliteit en het leiden van mensen hun leven tot een neerwaartse spiraal, dan ook niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of deze de vaststelling dat haar gedrag *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”* niet zouden kunnen staven.

Waar zij betoogt dat het over cocaïne ging, dat dit een drugs is die vaak wordt afgenomen door mensen die uit de betere kringen van de maatschappij komen wegens de prijs van de drugs, dat het niet de mensen zijn die voor randcriminaliteit zorgen, dat zij nooit gehandeld heeft in heroïne of andere verslavende drugs die wordt geconsumeerd door mensen uit lagere kringen van de maatschappij, beperkt zij zich tot een niet onderbouwd betoog. Zij toont niet aan dat mensen die cocaïne kopen en gebruiken – nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat enkel mensen uit ‘betere kringen’ van de maatschappij cocaïne gebruiken – niet voor randcriminaliteit zorgen. Zij toont met haar niet onderbouwd betoog niet aan dat, omwille van het feit dat het gaat om het verkopen van cocaïne, foutief of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing werd gesteld dat het verkopen van verdovende middelen overlast betekent voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt andere misdrijven uitlokken, dat de hele maatschappij hierdoor wordt benadeeld, dat het op de markt brengen van cocaïne een ernstige bedreiging vormt voor de volksgezondheid en randcriminaliteit (vermogensdelicten) bevordert alsook dat de drugshandel schade aanricht aan de fysieke en psychische gezondheid van de uiteindelijke afnemers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen, dat het gebruik van illegale drugs een groot probleem vormt voor individuele personen en gezinnen en voor de gezondheid en de maatschappij.

Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. De verzoekende partij betoogt voorts dat het belangrijk is om te melden dat er in deze zaak niet alleen kan en mag gekeken worden naar het kind L.S. maar dat er ook een pluskind is, dat ze samen een gezin vormen, dat het hoger belang van het kind hoog in het vaandel gedragen moet worden, dat op grond van de bestreden beslissing en de motieven kan geconcludeerd worden dat hiernaar niet werd omgekeken. De verzoekende partij meent dat gekeken moet worden naar de duurtijd waarin de bestreden beslissing is genomen, dat deze genomen werd op één maand tijd, wetende dat een dergelijke aanvraag eerst bekeken wordt door de stad en dan pas overgemaakt aan de verwerende partij, dat uit het feit dat deze beslissing zeer snel werd genomen afgeleid kan worden dat men zeer snel over deze zaak is gegaan en de vraag gaat rijzen of ze alles wel hebben bestudeerd. Voorts stelt de verzoekende partij dat uit bepaalde motieven blijkt dat er geen enkele voeling is van de verwerende partij met de huidige maatschappij laat staan met de noden van het kind dat drie maanden oud is en het pluskind, waarbij zij nog toelicht dat haar echtgenote haar

toegestane drie bezoeken per week gebruikt om haar echtgenoot te bezoeken samen met haar kind, dat daarnaast ze vier keer per maand de extra kinderbezoeken op zaterdag gebruiken, waardoor zij een intens contact heeft met haar kind, dat er dus meningen worden geuit door de verwerende partij zonder basis van informatie en dat het kind aldus wel degelijk aan zijn vader gewend is. De verzoekende partij meent ook nog dat de verwerende partij zich ten opzichte van het pluskind als een soort indringer opstelt die kan bepalen hoe de regeling moet worden getroffen door haar echtgenote en de vader van het kind uit een vorige relatie. Voorts voert de verzoekende partij een theoretisch betoog betreffende de door haar opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, wijst zij op Boultif/Üner-criteria van het EHRM, stelt zij dan indien kinderen betrokken zijn, een bijzondere aandacht dient te worden verleend aan de omstandigheden van de betrokken kinderen, namelijk hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin ze afhankelijk zijn van hun ouders, dat het belang van het kind een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM en dat een correcte belangenafweging vereist dat rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die een individuele zaak kenmerken.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat haar echtgenote opnieuw zwanger is en legt zij hiervan een bewijsstuk voor.

3.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is voorts niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014,

Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en/of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op het gezins- en privéleven te waarborgen.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals *in casu*, moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

3.11. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij nooit enig legaal niet-precair verblijf gekend heeft in België. *In casu* betreft het dan ook, het weze herhaald, een situatie van eerste toelating en geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf. Om deze reden blijkt ook niet dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met en te motiveren over, en dat de verzoekende partij als dusdanig dienstig kan verwijzen naar, de Boultif/Üner-criteria die voortvloeien uit de rechtspraak van het EHRM, en geformuleerd zijn in het kader van de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals de verzoekende partij – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet met welke concrete relevante elementen in het licht van deze criteria in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden en/of toont zij niet aan dat met bepaalde concrete, door haar in haar verzoekschrift aangehaalde, elementen in de bestreden beslissing, gelet op de voormelde criteria, ten onrechte geen rekening werd gehouden, zoals ook zal blijken uit wat volgt.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk de overwegingen van openbare orde blijken.

Betreffende het gezins- en privéleven van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Bovendien wordt deze beslissing evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

(...)

Drie jaar (niet regulier) verblijf in België – waarin daarenboven meerdere detenties plaatsvonden op zo'n korte tijdsperiode – staat een weigering van verblijf niet in de weg. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze beslissing niet zou kunnen genomen worden omdat betrokkene reeds zeer lang in België zou verblijven. (...) Wat betreft zijn gezinssituatie dienen we inderdaad vast te stellen dat mijnheer gehuwd is met een Belgische. Mevrouw heeft een kind uit een voorgaande relatie. Betrokkene is tot op heden gehuwd met de Belgische echtgenote, desondanks is het wel redelijk te stellen dat de relatie nogal een hobbelig parcours kent. Mevrouw stelt zich wel eens vragen over de oprechte intenties van mijnheer. Ongeacht of dit terecht is of niet, is het redelijk te stellen dat van een afhankelijkheid van mevrouw tegenover mijnheer, om haar verblijf in België te kunnen verder zetten, geen sprake is. Mevrouw heeft dan wel moeite om een stabiele tewerkstelling te vinden en/of stabiele bestaansmiddelen te verwerven, ze verblijft wel degelijk al meer dan 20 jaar in België en is sinds 2007 genaturaliseerd tot Belgische. Zij is kennelijk wel eens arbeidsongeschikt waardoor ze ziekteuitkering ontvangt, echter nergens uit het dossier blijkt dat ze door de ziekte een buitengewone afhankelijkheid, als volwassen vrouw, zou vertonen tegenover haar echtgenoot. Wel integendeel, mijnheer is sinds zijn huwelijk met mevrouw en zijn verblijf in België alle meerdere periodes in detentie geweest. Mevrouw is het dus eerder gewoon van voor zichzelf (en haar gezin) te zorgen, zo goed en zo kwaad als het lukt op financieel vlak. Een weigeringsbeslissing heeft uiteraard wel een impact op het gezinsleven van mijnheer en mevrouw. Mijnheer en mevrouw zullen, omwille van deze beslissing, moeten beslissen hoe en of ze hun huwelijk/gezinsleven verder wensen te zetten en invulling wensen te geven. Ze kunnen daarbij kiezen voor een lange afstandsrelatie waarbij mijnheer een andere verblijfplaats kiest en mevrouw met haar kind uit haar vorige relatie het verblijf in België verder zet, dit tot op het moment dat mijnheer kan aantonen geen gevaar meer de vormen voor de openbare orde. (...) Inmiddels hebben betrokkene en zijn echtgenote ook een gezamenlijk kindje, in casu referentiepersoon, geboren in maart 2025. Er kan verondersteld worden dat mevrouw voldoende zelfredzaamheid en emotionele draagkracht heeft om voor voor zichzelf, haar oudste kindje en nu ook referentiepersoon in te staan gelet zij voor samen gezinsuitbreiding hebben gekozen en een kindje hebben gekregen terwijl betrokkene in illegaal verblijf is, meermaals feiten van openbare orde heeft gepleegd en in strafuitvoering is, waardoor zij beiden dus wisten dat mevrouw alleen voor de dagdagelijkse zorgen voor het kind zou moeten instaan. Het is dus redelijk te stellen dat zij beiden wisten dat mevrouw de stabiele factor in het gezin dient uit te maken en zij dit ook mogelijk achten om alleen voor de dagdagelijkse zorgen voor de kinderen in te staan gelet op voorliggende situatie. Hoe dan ook zijn in het dossier zoals reeds aangehaald geen elementen terug te vinden waaruit blijkt dat de echtgenote bijzondere zorg zou behoeven door betrokkene, omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Ook ten aanzien van de kinderen kan geen afhankelijkheid blijken gelet betrokkene in detentie is. Betrokkene kreeg sinds 12.04.2025 nu en dan penitentiare verloven, tot op heden kon hij reeds vier keer op PV gaan bij zijn gezin, het laatste penitentiare verlof dateert van 3 en 4 mei 2025. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene de daadwerkelijke zorg draagt voor zijn kind en het kind afhankelijk is van hem. Het kind is ook aan de afwezigheid van betrokke gewend. Betrokkenes echtgenote is als spil van het gezin duidelijk een zelfstandige vrouw die klaarblijkelijk in haar eigen levensonderhoud alsook dat van haar kinderen kan voorzien. Tot slot kan de moeder verder net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (Kind&Gezin, kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Gelet op de lange periodes van afwezigheid van betrokkene (met weliswaar bezoeken van betrokke aan zijn gezin) en het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Er wordt niet betwist dat het kind door de contactmomenten met meneer mogelijks reeds enige band zal hebben met de vader, echter door de jonge leeftijd en de moeder die dag in dag uit voor het kind instaat, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Bovendien, het is niet omdat een kind één van de ouders moet missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling. Ook van op afstand kan betrokkene het vaderschap opnemen vanuit het buitenland, door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken van moeder en kind aan hem kan hij nauw betrokken blijven bij referentiepersoon. Het kind kan zelf gelet op de leeftijd inderdaad nog geen contact nemen met de vader, dat spreekt voor zich, maar het is ondenkbaar dat betrokkenen de opties nog niet zouden hebben doorsproken. (...) Verder kan

de moeder betrokkene via moderne communicatiemiddelen betrokkene op de hoogte houden van het reilen en zeilen en de ontwikkeling van de baby nauwgezet mee volgen om zo mee bij te dragen aan de opvoeding. Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Het is aan de ouders van de kinderen om in het belang van hen te beslissen hoe zij de contacten verder/opnieuw wensen te organiseren nadat betrokkene het land heeft verlaten.

Economisch kan deze beslissing nog niet zo veel impact hebben. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene reeds is tewerkgesteld. Heden zit hij in elk geval in detentie (zie vonnis dd. 22.07.2024 en arrest dd. 22.01.2025), en dit reeds sinds november 2023. Betrokkene is dus op het moment van de beslissing al enige tijd hoe dan ook niet economisch actief. Voor zover hij toch enige vaardigheid of misschien wel een extra taal zou hebben geleerd tijdens zijn verblijf in België is het redelijk te stellen dat hij deze beroepsbekwaamheid en/of bijkomende talenkennis, ook kan benutten in het buitenland om werk te vinden.

Wat betreft mijnheer zijn culturele en sociale integratie in het land, kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij daar blijk van geeft. Mijnheer is hier 3 à 4 jaar, hij heeft moeite om zich te houden aan de strafrechtelijke bepalingen in België, alsook aan de verkeersregels. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit van een integratie getuigt die het nemen van huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Het voorgelegde arbeidscontract dd. 1.10.2023 doet daar geen afbreuk aan, noch kan het inburgeringsattest dd. 14.12.2022 of het schrijven dd. 02.10.2023 met betrekking tot zijn werkstraf die inmiddels zou zijn uitgevoerd anders doen besluiten. Er dient opnieuw op gewezen te worden dat betrokkene sinds begin november opnieuw aangehouden is

Ten slotte wat betreft zijn banden met zijn land van herkomst is ons evenmin iets ongunstig bekend. Mijnheer is 30 jaar waarvan hij slechts de laatste jaren heeft doorgebracht in België. Het is redelijk aan te nemen dat hij nog veel banden heeft met zijn land van herkomst. Op slechts 4 jaar tijd kan je niet geheel vervreemden van je roots, je taal, de tradities en gewoontes van je thuisland. Betrokkene is uiteraard ook nog houder van zijn nationaliteit. Het is redelijk te stellen dat hij zich nog voldoende verbonden voelt met zijn land van origine, er nog familie en vrienden heeft. In elk geval kunnen de banden met België geenszins opwegen gelet op de verschillende gepleegde feiten op zo'n kort tijdsbestek en de lange periodes van detentie in België.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan voormelde vaststellingen."

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom de bestreden beslissing noodzakelijk is omwille van het vrijwaren van de openbare orde en eveneens blijkt waarom niettegenstaande de verzoekende partij kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven en niettegenstaande minderjarige kinderen betrokken zijn, het vrijwaren van de openbare orde doorweegt op haar familiale belangen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden is de verwerende partij, gelet op voormelde motieven, aldus wel degelijk overgegaan tot een belangenafweging waarbij rekening gehouden wordt met de concrete omstandigheden van de individuele zaak, minstens toont zij niet aan met welke relevante concrete elementen in deze belangenafweging ten onrechte geen rekening wordt gehouden.

De verwerende partij is overgegaan tot een belangafweging waarbij zij ook, zoals blijkt uit boven geciteerde motieven, het hoger belang van de minderjarige kinderen, zowel het gemeenschappelijk kind van haar en haar echtgenote als het kind van haar echtgenote – haar pluskind –, heeft betrokken. Immers wordt gemotiveerd dat er geen afhankelijkheid is van de moeder ten aanzien van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij sinds haar huwelijk en haar verblijf in België meerdere periodes in detentie is geweest en de moeder het eerder gewoon is voor zichzelf en haar gezin te zorgen, zo goed en zo kwaad als het lukt op financieel vlak, dat de verzoekende partij en de moeder zullen moeten beslissen hoe ze het gezinsleven wensen verder te zetten en invulling wensen te geven, dat ze kunnen kiezen dat de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest en de moeder met haar kind uit een vorige relatie in België blijft, tot op het moment dat de verzoekende partij kan aantonen dat zij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, dat er ook een gezamenlijk kind is geboren in maart 2025, dat de echtgenote verondersteld kan worden voldoende zelfredzaamheid en emotionele draagkracht te hebben om voor zichzelf, haar oudste en de baby in te staan gelet op het feit dat zij samen voor gezinsuitbreiding hebben gekozen en een kindje hebben gekregen terwijl de verzoekende partij in illegaal verblijf is, meermaals feiten van openbare orde heeft gepleegd en in strafuitvoering is, waardoor zij dus wisten dat de moeder alleen voor de dagelijkse zorgen voor het kind zou moeten instaan, dat zij dus beiden wisten dat de moeder de stabiele factor in het gezin dient uit te maken en zij dit ook mogelijk achten, dat niet blijkt dat de echtgenote bijzondere zorg behoeft en ook ten aanzien van de kinderen geen afhankelijkheid kan blijken daar de verzoekende partij in detentie is, dat er sprake is van penitentiare verlopen bij het gezin maar bezwaarlijk gesteld kan worden dat de verzoekende partij de daadwerkelijke zorg draagt voor haar kind en het kind afhankelijk is van haar, dat het kind ook aan haar afwezigheid gewend is, dat haar echtgenote als spil van het gezin duidelijk een zelfstandige vrouw is die klaarblijkelijk in haar eigen levensonderhoud alsook in dat van haar kinderen kan voorzien, dat zij ook gebruik kan maken van ondersteuning allerhande in functie van het welzijn van de kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren, dat gelet op de lange periodes van haar afwezigheid en het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door afwezigheid van de verzoekende partij laag wordt ingeschat, dat niets doet

vermoeden, rekening houdend met hun leeftijd, dat hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling in het gedrang zou komen bij afwezigheid van de verzoekende partij, dat niet betwist wordt dat het kind mogelijk reeds een band heeft met de verzoekende partij, dat echter door de jonge leeftijd en doordat de moeder dag in dag uit voor het kind instaat, het niet aannemelijk is dat er geen minstens even sterke of zelfs sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder, dat het immers niet is omdat een kind één van de ouders moet missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling, dat ook vanop afstand de verzoekende partij het vaderschap kan opnemen, dat door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken van moeder en kind aan haar, zij nauw betrokken kan blijven bij het kind, dat het kind zelf nog geen contact kan opnemen met de vader, maar het ondenkbaar is dat de betrokkenen de opties nog niet zouden hebben doorgesproken, dat de moeder via moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij op de hoogte kan houden van het reilen en zeilen en (zij op die manier) de ontwikkeling van de baby nauwgezet mee kan volgen om zo bij te dragen aan de opvoeding, dat de moeder en het kind België vrijelijk in en uit kunnen reizen en dat het aan de ouders van de kinderen is om in het belang van hen te beslissen hoe zij de contacten verder wensen te organiseren nadat de verzoekende partij het land heeft verlaten.

De verzoekende partij kan dus niet dienstig betogen dat er niet naar het hoger belang van haar kind en van het pluskind werd omgekeken door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit voormelde overwegingen blijkt ook duidelijk dat bijzondere aandacht werd verleend aan de omstandigheden van de betrokken kinderen waarbij ook hun leeftijd en de mate waarin ze afhankelijk zijn van hun ouders in overweging werd genomen. Zij toont niet aan met welke concrete relevante elementen in het kader van het hoger belang van het kind geen rekening werd gehouden.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat haar echtgenote haar toegestane drie bezoeken per week gebruikt om haar echtgenoot te bezoeken samen met haar kind, dat daarnaast ze vier keer per maand de extra kinderbezoeken op zaterdag gebruiken, waardoor zij een intens contact heeft met haar kind, dat er dus meningen worden geuit door de verwerende partij zonder basis van informatie, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij haar gezin kan bezoeken/tijd kan spenderen met haar gezin. Zo wordt in de bestreden beslissing gewezen op de penitentiaire verlopen die de verzoekende partij kon doorbrengen bij haar gezin alsook op de contactmomenten, waarbij niet betwist wordt dat hierdoor het kind reeds enige band zal hebben met de verzoekende partij. Door louter voor te houden dat door de bezoeken zij een *“intens contact”* heeft met het kind, beperkt zij zich tot een loutere bewering en toont zij niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft geoordeeld dat geen afhankelijkheid kan blijken van de verzoekende partij in hoofde van de kinderen daar de verzoekende partij in detentie is, dat zij penitentiaire verlopen kon doorbrengen bij haar gezin, dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de verzoekende partij daadwerkelijk zorg draagt voor het kind en het kind afhankelijk is van haar, dat het kind ook aan haar afwezigheid gewend is, dat gezien de lange periodes van afwezigheid van de verzoekende partij, met weliswaar bezoeken aan het gezin, en het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door haar afwezigheid (uit België) als laag wordt ingeschat, dat zij van op afstand haar vaderschap kan opnemen door gebruik te maken (via de moeder) van moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken van de moeder en het kind aan haar. Waar de verzoekende partij nog stelt, onder verwijzing naar de bezoeken, dat het kind aldus wel degelijk aan zijn vader gewend is, wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat het kind niet aan de vader gewend is, wel dat het kind aan de afwezigheid van de vader gewend is. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat door de contactmomenten met de verzoekende partij het kind mogelijk reeds enige band zal hebben met de vader.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat gekeken moet worden naar de duurtijd waarin de bestreden beslissing is genomen, dat deze genomen werd op één maand tijd, wetende dat een dergelijke aanvraag eerst bekeken wordt door de stad en dan pas overgemaakt aan de verwerende partij, dat uit het feit dat deze beslissing zeer snel werd genomen afgeleid kan worden dat men zeer snel over deze zaak is gegaan en de vraag gaat rijzen of ze alles wel hebben bestudeerd, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoont dat een eventueel korte beslissingstijd ertoe zou geleid hebben dat bepaalde relevante elementen bij het nemen van de bestreden beslissing over het hoofd werden gezien. De verzoekende partij heeft, nu zij zelf niet aannemelijk maakt dat met bepaalde elementen die relevant zijn voor het nemen van de bestreden beslissing, inzonderheid in het kader van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind, ten onrechte geen rekening werd gehouden, geen belang bij haar betoog.

De Raad wijst er nog op dat hij de motieven *“Mijnheer en mevrouw zouden er uiteraard ook kunnen voor kiezen hun gezinsleven elders verder te zetten, zodat ze geen lange afstandsrelatie moeten hebben. Ook dit zal natuurlijk een impact hebben op hun gezinsleven. Er zal bijvoorbeeld een haalbare regeling voor haar kind, met de ex-man van mevrouw, moeten worden uitgewerkt.”* en *“Uit niets blijkt vooreerst dat als zij hun gezinsleven gezamenlijk zouden willen beleven in fysieke nabijheid, dat zij dit enkel in België zou kunnen. Het*

is nu eenmaal eigen aan gezinnen met meerdere nationaliteiten dat één van hen desgevallend in een ander land zal dienen te gaan wonen, een nieuwe taal zal moeten aanleren, etc.” overtollig acht. Immers heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing ook de optie onderzocht dat de echtgenote van de verzoekende partij met hun gemeenschappelijk kind van enkele maanden oud en het kind van haar echtgenote – haar pluskind – in België verblijft en de verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest en nagegaan of dit een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, doch vastgesteld dat dit niet het geval is daar – mee in overweging genomen dat er geen afhankelijkheid is van de moeder ten aanzien van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij meerdere periodes in detentie is geweest en de moeder het gewoon is voor zichzelf en het gezin te zorgen, dat de moeder verondersteld kan worden voldoende zelfredzaamheid en emotionele draagkracht te hebben om voor zichzelf, haar oudste en de baby in te staan, dat niet blijkt dat de echtgenote bijzondere zorg behoeft en ook ten aanzien van de kinderen geen afhankelijkheid kan blijken daar de verzoekende partij in detentie is, dat de echtgenote gebruik kan maken van ondersteuning allerhande in functie van het welzijn van de kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren, dat gelet op de lange periodes van haar afwezigheid en het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door afwezigheid van de verzoekende partij laag wordt ingeschat, dat ook vanop afstand de verzoekende partij het vaderschap kan opnemen, dat door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en door periodieke bezoeken van moeder en kind aan haar, zij nauw betrokken kan blijven bij het kind – het familiale belang van de verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. In de bestreden beslissing diende dan ook niet verder te worden in gegaan op de situatie van de kinderen in het land van herkomst van de verzoekende partij. Ook het betoog dat de verwerende partij zich ten opzichte van het pluskind als een soort indringer opstelt die kan bepalen hoe de regeling moet worden getroffen door haar echtgenote en de vader van het kind uit een vorige relatie, is, gelet op wat voorafgaat, niet dienstig, daar het gericht is tegen een overtollig motief en de eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Door louter enkele motieven van de bestreden beslissing te citeren en te poneren dat blijkt dat er geen enkele voeling is van de verwerende partij met de huidige maatschappij laat staan met de noden van het kind dat drie maanden oud is en het pluskind, toont de verzoekende partij dit niet *in concreto* aan en weerlegt noch ontkracht zij de determinerende overwegingen van de belangenafweging die blijken uit de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont met haar betoog aldus geenszins aan dat de belangenafweging in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of niet conform artikel 8 van het EVRM zou zijn. Evenmin toont zij aan dat het belang van de kinderen niet afdoende in overweging werd genomen.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 3 oktober 2025 nog wijst op de zwangerschap van haar echtgenote en hiervan een bewijsstuk voorlegt, kan de Raad enkel vaststellen dat dit element niet aan de verwerende partij bekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien moet geduid worden dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen een minderjarig kind en zijn of haar ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, noch heden sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongeboren kind.

3.12. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het redelijkheidsbeginsel.

3.13. Betreffende de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

De Raad wijst er in dit kader nog op dat het belang van het kind een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM, zoals ook terecht wordt aangevoerd door de verzoekende partij. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen en dit meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met het hoger belang van het kind zijn.

3.14. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vijftwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER